

Zpráva z cesty časem pro cestovní agenturu ČAS

Tak, jak je naší povinností, sepisují tuto zprávu pro vedení a archiv naší společnosti. Prohlašují, že jsme se během cesty chovali ohleduplně, a pokud to bylo možné, snažili jsme se nenarušit žádnou historickou událost. Pro kontrolu zde uvádím kompletní a vyčerpávající dokument, kde je vše pečlivě zaznamenáno.

3.7. AD 1812 Základna agentury Č.A.S.

Celé putování začalo příjezdem klientů do areálu naší společnosti. Po odbavení a povinném testování na současné známé choroby kvůli riziku zanesení novodobého onemocnění někam do historie, kde by mohlo napáchat nedozírné škody, byli nově příchozí odesláni do svých ubikací s tím, že po ubytování budou svoláni do hlavní budovy, kde proběhne seznámení s posádkou, rozdělení do cestovních skupin, bezpečnostní školení a další nezbytnosti. Vše se odehrávalo dle předem připraveného plánu a po ukončení školení jsme pro naše klienty měli nachystané malé překvapení. Pomocí Stroje času, nastaveného na pozorovatelský režim, jsme na krátkou chvíli otevřeli tři malá okna do historie. Byli jsme tak nepozorovanými svědky pasování Caligulova koně Incitata římským konzulem, naklonění Šikmé věže v Pise a v neposlední řadě pak svědky první doložené krádeže kola na českém území (jak jistě všichni víme, Cyril a Metoděj přišli o kolo roku 863). Po této malé prezentaci, díky které se nám podařilo všechny cestovatele jak se patří navnadit, jsme se všichni odebrali do svých ubikací ke spánku. Ráno nás čekal první časový skok, a tak bylo záhodno, abychom si pořádně odpočinuli a připravili se na věci budoucí.

4.7. AD 1666 Woolsthorp – blíže nespecifikovaný jablečný sad

První den našeho putování nebyl snad nikdo sto dospát. Už od brzkého rána se areálem nesly hlasy našich cestujících, kteří se bavili o tom, co je čeká. Po ránu naši mechanici měli za úkol ještě jednou pečlivě přezkontrolovat celý Stroj a ujistit se, že vše je tak, jak má být. Zkontrolovat všechna kola, mazivo, časoměry, časometry, barometry, navigační systémy a tak dále. Tohoto úkolu se zhostila hlavní mechanika Scarlett spolu s druhým technikem Arnoldem J. Rimmerem BDP, SDP. Po kontrole a snídani jsme všechny svolali k Tardis, jak se náš stroj oficiálně jmenoval, aby byli přítomni startu prvního časového skoku. Spolu se Scarlett a Rimmerem jsme naposledy zkontrolovali přednastavené časové koordináty (12.10.1492, San Salvador, Bahamy) a pak již Scarlett zatáhla za páku s nápisem "START". Ozval se zvláštní kovový zvuk, to jak se rozjel vnitřní hodinový mechanismus Tardis a pak to s námi lehce trhlo. Od té

chvíle jsme už slyšeli jen hluboké vrnění a z oken stroje bylo možné pozorovat Časový vír. Časovač na stroji ukazoval, že máme přibližně hodinu do přistání, a tak jsme se rozhodli, že se zatím pořádně seznámíme. A tady to začalo být zajímavé. Po hodině to s námi trhlo znovu a tentokrát mnohem silněji. Zároveň jsme uslyšeli podivný zvuk, jako když se velmi rychle roztáhne svinutá pružinová ocel a když něco velmi rychle proletí vzduchem. Pak už bylo jen ticho. Okamžitě jsem zamířil ke konzoli Tardis, kolem které už tou dobou pobíhala Scarlett společně s Rimmerem. Když jsem přicházel, zaslechl jsem vzteklé zasyčení Scarlett směrem k Rimmerovi: "Měl jsi utěsnit tepelné štíty!". "To jsem taky udělal," opáčil Rimmer. "Kdyby ne, tak by z nás všech touhle dobou pravděpodobně byla jen bílá hromádka popela," dodal ještě. Na mou otázku, co se stalo, jsem od Scarlett dostal odpovědi, cituji: "Nic zas tak strašlivého. Dej nám tak hodinu až dvě a budeme zase na cestě. Aktuálně jsme ehm, řekněme, přistáli, v jakémsi jablečném sadu poblíž města Woolsthorp. Podle časoměru je 4.7.1666. Vem cestující na chvilku na vzduch a my se tady zatím o to postaráme." Následně jsem ji zahlédl, jak mizí v útroběch stroje s klíčem číslo 13 v jedné ruce a kladivem v té druhé. "Jo, a kdybyste někde narazili na ozubená kola, tak by se sakra hodila. Ze stroje se nám jich asi 9 někam rozletělo," zavolal za mnou Rimmer, když jsem opouštěl strojovnu na cestě za klienty. Před cestujícími jsme se snažili nedat najevo, že se něco pokazilo. Společně s posádkou jsme je vytáhli ven a pod záminkou nácvičku na případ nehody se vydali hledat ta ozubená kola. Prakticky okamžitě jsme narazili na velmi rozlíceného mladého muže, který se nám představil jako Isaac Newton. Ano, přesně ten Isaac Newton. Velmi ho naštvalo, že mu něco očesalo jeho úrodu jablek, na kterou tak moc spoléhal při dopisování své gravitační teorie. Když nás posléze spatřil, jak zpátky ke stroji snášíme nalezená kola, došlo mu, kdo stál za jeho nesnáze. Požadoval po nás tedy satisfakci v podobě toho, že mu dopomůžeme jeho teorii otestovat a následně rozšířit po světě. Vzhledem k tomu, že naše nehoda už narušila časovou linii, nám nezbývalo nic jiného, než ji napravit a zalátat, jak jen to půjde. Proto jsme se zapůjčili do služeb vědě a zatímco se stroj opravoval, mimochodem Scarlett nakonec prohlásila, že ta kola vlastně nepotřebuje, že se jí podařilo přemostit převaděč spojitosti a že si je můžeme nechat, pomohli jsme siru Newtonovi, jak jen bylo v našich silách. Když jsme startovali opravený stroj v naději, že se konečně dostaneme na vysněné Bahamy sedmnáctého století, měli jsme alespoň malou naději, že jsme do časového víru neudělali příliš velkou díru naší drobnou nehodou.

Poznámka: Po přemostění se začaly dít poněkud zvláštní věci. Od této chvíle se čas od času stalo, že se najednou nastavení stroje měnilo prakticky z minuty na minutu. Hlavní technik Scarlett to zpravidla vyřešila vhodně umístěným kopancem nebo ránou kladivem. Jako člověk bez technického vzdělání jsem tento postup raději nekomentoval, byť mi přišel zvláštní, tak se zdál být funkční.

5.7.2100 BC- Mezopotámie

Druhý časový skok nás zavedl ještě hlouběji do historie než ten první. Po přistání, tentokrát však poměrně hladkém, jsme se podle časoměru ocitli přibližně 2100 let před naším letopočtem. Navigace pak hlásila oblast úrodného půlměsíce, kde se touto dobou rozkládala Mezopotámská říše. Scarlett s Rimmerem jen nešťastně pokrčili rameny a šli zjistit, proč nás Tardis zanesla právě sem. My ostatní jsme se zatím vydali ven na průzkum okolí. Naši cestovatelé našťastí stále netušili, že se nám již podruhé

skok nepovedl tak, jak jsme si představovali. Prakticky první věc, na kterou jsme narazili hned na začátku našeho průzkumu, byla hromádka hliněných tabulek. Na těchto tabulkách byla vyryta spousta drobných trojúhelníků a pak pravděpodobně nějaká postava, také složená z trojúhelníků. Jak vás jistě správně napadne, jednalo se o klínové písmo. Nikdo z nás ho bohužel neovládal, ale Tardis byla naštěstí vybavená překladovou jednotkou, která by třeba i mohla fungovat. Tabulky jsme tedy umístili do této jednotky a zatím si šli prohlédnout okolí. Další věc, na kterou jsme při průzkumu narazili, bylo ovoce, ne nepodobné plodům malin anebo či ostružin. Pravděpodobně se jednalo o nějaké divoké předky, a kdo by odolal možnosti ochutnat ovoce staré 3912 let. Každý z nás ochutnal alespoň jeden plod, a jak již napovídal jejich vzhled, chutnaly jako kombinace našeho současného ovoce. Nedlouho po této degustaci k nám od stroje dorazila Scarlett s překladem tabulek. Předala nám informace o tom, že mocný král Gilgameš hledá dobrovolníky na pracovní pozici "otrok-stavař" pro stavbu své velkolepé zdi. Mzdové podmínky 60 minut na hodinu a snížené množství ran bičem. Zároveň jsme si prý měli dát pozor na nějaké místní ovoce, ne nepodobné malinám či ostružinám. Když viděla, jak jsme pak všichni tvářili, hned jí došlo, co se stalo. No a nám záhy též, když všechny stihl krutý břichabol a nesnesitelná běhavka. Nejhorší na této překérní situaci bylo to, že tolik potřebný toaletní papír v této době ještě nebyl vynalezen a jeho lodní zásoby se brzy začaly povážlivě tenčít. Po nějaké době jsem pak zahlédl některé z našich klientů, jak mizí ve křoví s papíry s nějakým textem. Když jsem se jich posléze ptal, kde je sehnali, tak mi řekli, že jim je rozdávala zvláštní postava v masce se zobákem. Prý měli za to, že se jednalo o někoho z posádky. Když se pak situace alespoň trochu uklidnila, přišla Scarlett s tím, že jméno Gilgameš už někde slyšela, ale že prý v databázi Tardis není schopna nic moc najít. Dle jejich slov se databáze jakoby vypařila. Jediné, co zůstalo, byla zmínka o nějaké kouzelné léčivé bylině. Vzhledem k tomu, že naše žaludky ještě nebyly úplně v pořádku, jsme se rozhodli, že tu bylinu zkusíme najít, neboť by nám mohla pomoci. Vytáhli jsme proto z databáze všechny informace o rostlinách, u kterých se ví, že rostly v této epoše, a vydali jsme se hledat. Najít onu bylinu ve finále nebylo zas až tak těžké. Když jsme ji přelili horkou vodou, měl získaný nálev nádhernou modrou barvu. Ti, kteří si získaný nálev chtěli ochutit pomocí citrusů, které jsme s sebou vezli, byli pak velice překvapeni, když zjistili, že se barva nálevu změnila na sytě fialovou. Během chvíle klidu, kdy jsme konzumovali léčivý nápoj, se na dohled od stroje z lesa vynořila ozbrojená postava, která po nás cosi halekala, ukazovala na rostlinu a hrozila nám palicí, kterou držela obou rukou. Pak zase zmizela. Pak zase zmizela, ale z lesa se od té chvíle ozývaly zvuky, které prozrazovaly, že tam zřejmě ten člověk nebyl sám a že se něco chystá. Pravděpodobně se jednalo o samotného Gilgameše a zřejmě nám kvůli něčemu vyhrožoval a dost možná se nás i chystal napadnout. Toto podezření se nám brzo potvrdilo, když se na nás vrhl v čele hordy svých následovníků. Přes počáteční úlek a zmatení se nám útočníky nakonec podařilo odrazit, a proto, že Rimmer ještě potřeboval chvíli na nastavení nových koordinátů a finální kontrolu před skokem, jsme se z útržků papírů, které se válely kolem strojího archivu, pokusili sestavit celou legendu o Gilgamešovi, abychom věděli, proč na nás vlastně byl tak naštvaný. Celou se nám ji nakonec sestavit nepodařilo, ale alespoň jsme pochopili, že Gilgameš pátral právě po té bylině, ze které jsme si udělali čaj. Jelikož jsme ji již nepotřebovali, a také proto, abychom dále nenarušovali tuto epochu, jsme zbytek nasbírané byliny nechali zabalenou na místě, kde s námi svedl boj, a pak jsme urychleně nastartovali hodinový mechanismus stroje a vydali se v čase zase dál.

6.7. AD 1275 - Hedvábná stezka

Třetí časový skok nás zase konečně přiblížil naší původní cílové destinaci, stále to však nebyl ten požadovaný rok a ani místo. Konzole Tardis nám tvrdila, že jsme přistáli roku 1275 poblíž hranic Čínské říše. Mechanička a technik už ani nepokročili ramena, jen zamumlali něco o tom, že příště to už fakt vyjde a s bednou nářadí zamířili do stroje. My ostatní jsme se zatím rozhodli porozhlédnout po venku. Skvělé bylo to, že alespoň část cestujících byla stále přesvědčena o tom, že tato naše nečekaná dobrodružství jsou celou dobu součástí plánu. Po opuštění Stroje jsme zjistili, že byť pro nás již bylo přistání prakticky neznatelné, pro okolí tomu tak již nebylo. Přistáli jsme uprostřed tábora, který se posléze ukázal jako nocležisko Marca Pola spolu s jeho výpravou na Dálný východ. Všude kolem nás pobíhali splašení koně spolu s lidmi, kteří se je snažili uklidnit. Uprostřed tohoto chaosu se pak tyčil muž, který se vše snažil zorganizovat. Soudě dle jeho oděvu a příslovečného plnovousu se muselo jednat o samotného Marca Pola. Když jsme viděli, co naše přistání způsobilo, rozhodli jsme se pomoci sehnat splašené koně zpět do jednoho stáda. Nebyl to úkol sice úplně jednoduchý, a ve finále jsme dokonce zjistili, že jsme sehnali špatné koně. Takže nezbývalo, než se alespoň pokusit vypátrat ty správné. Ty se nám nakonec podařilo vypátrat vcelku rychle, horší to ovšem bylo s jejich návratem, neboť v okolí se pohybovaly hordy nepřátelsky naladěných Mongolů, kterým zrovna někdo ukradl jejich stáda... Zároveň byla zdejší krajina poměrně hornatá a plná úzkých stezek, které pro koně nebyly zrovna vhodné. Proto jsme si podle Polových instrukcí prvně zmapovali terén a pak až samotná zvířata přepravili. Po tomto pokusu byl Polo mnohem spokojenější než u předchozího. Co mu však ještě chybělo ke štěstí, byl kontraband, který jeho stádo původně převáželo. S využitím mapy a taky toho, že už jsme zdejší terén znali, jsme tedy postupně našli kompletní vybavení výpravy a dopravili jej zpět do tábořiště. Pak již byl Polo spokojen. Když jsme se už chystali vydat dál na cestu, nabídl nám, jestli jej nechceme doprovodit do Číny k císařskému dvoru. Nemělo to být zas až tak daleko a pro cestovatele časem to mohl být jedinečný zážitek. Scarlett s Rimmerem nás ubezpečili, že jsou schopni zachovat stávající časovou linii a poskočit se strojem kousek prostorem, takže bychom se s nimi přímo v Číně potkali. Byť jsem měl jisté pochybnosti, nakonec jsem se nechal uchláchat prosbami cestujících a nabídku přijal. Vyrazili jsme tedy na cestu, která nás vedla skrze horské průsmyky a stezky, po kterých nás museli provádět místní horští vůdci. Po cestě jsme se utkali ještě s pár skupinkami nevráživých Mongolů, ale ve finále byla cesta příjemná a bez větších komplikací. Nakonec jsme skutečně dorazili na dvůr čínského císaře, kde jsme se s panem Polem raději rozloučili a v jedné z postranních uliček nastoupili zpět na palubu Tardis. Já vím, že to zní neočekávaně, ale těm dvěma se ten malý přískok opravdu zdařil. Dokonce zde byli o něco dříve než my samotní, a stihli tak sehnat zásobu jemného papíru... Na palubě jsme se občerstvili dobrým čínským čajem a pak už nic nebránilo tomu, pokusit se o další časový krok směrem do (ne)známa.

Poznámka: Při přistání v tábořišti jsem měl dojem, jako bych u některých koní, kteří byli původně v klidu, koutkem oka zahlédl nezřetelnou lidskou postavu s maskou připomínající zobák na tváři, chystající se plácnout nebohého koně přes zadek. Když jsem se zkoušel na tuto osobu zaměřit pozorně, jako by tam najednou nebyla. Kdo ví, co jsem viděl. Každopádně původně klidný kůň se pak najednou splašil a zmizel v dáli.

7.7. 48 BC - Alexandrie

Než jsme se pustili do dalšího časového posunu, logicky jsem se optal našeho technického dua, v čem teda byl problém a jestli už je vyřešený. Pohled, který na sebe ti dva vrhli, se mi ani trochu nelíbil, ale následné vysvětlení už nebylo zas až tak strašné. Dle jejich úvah už zvládli opravit veškeré poškození způsobené dopadem do Newtonova sadu, větší problém ale byl ten, že jsme si při "přistání" poškodili palivovou nádrž, a tak nám většina našeho paliva utekla. Díra v nádrži už by měla být opravena, jak mi pověděl Rimmer, pohrávající si se stříbrnou lepicí páskou, ale kvalitního paliva máme opravdu málo. Řešením by bylo získat recept a následně si vlastní palivo namíchat. Objevitel časové substance si tenkrát přál, aby originál jeho receptury byl uložen na nějakém zajímavém místě a jako nejzajímavější shledal Alexandrii. Konkrétně její knihovnu. S povzdechem jsem souhlasil se změnou cestovního plánu. Jako nové časové koordináty zvolili rok 48 BC a do prostorové navigace jsme zadali jméno "Alexandrie". Přistát se nám podařilo hladce a bez problému přímo před knihovnou. Ta se však zdála být zavřená, a když se konečně po zdouhavém klepání otevřelo okno, ven se vyklonila mladá slečna s tázavým výrazem na tváři. Slušně jsme se představili a požádali jsme o vydání jednoho konkrétního svitku. Bohužel jsme byli odmítnuti s tím, že knihovna je aktuálně uzavřená a že tak také zůstane do doby, kdy se ke slečně dostane důležitý dokument, který by měl každou chvíli dorazit do přístavu. Jelikož jsme nutně potřebovali ten recept, nabídli jsme se, že pro slečnu svitek vyzvedneme a že jí ho přineseme. Ta ochotně souhlasila. Vyrázili jsme tedy směr přístav, ale to jsme ještě netušili, jak zapeklité to nakonec bude. Když jsme se totiž v přístavu konečně probili skrze ochranku ke správci, prakticky beze slova nás odbyl a vrazil nám do rukou formulář pro povolení vyplutí lodě. Následně nás vyhnal, ať se bez vyplněného papíru ani nevracíme. Moc možností jsme na výběr neměli, a tak jsme začali shánět všechna potřebná potvrzení, požehnání, náklad, kvalifikovanou posádku... No co vám budu povídat, neřekl bych, že v Alexandrii narazíme na takovou byrokracii. Když se nám pak konečně podařilo získat vše, co po nás správce chtěl, tak po nás po odevzdání formuláře ještě vyjel, proč mu neseme něco takového, když chceme jenom svitek pro knihovnici. Ten nám naštěstí nakonec poskytl a my jí ho neprodleně zanesli. Ta z něj ale vůbec nadšená nebyla. Po jeho přečtení s hrůzou vyvalila oči, zakřičela něco o Římanech a zabouchla nám před nosem s tím, že dokud bude v přístavu římské loďstvo, ona neotevře. S povzdechem jsme se tedy vydali vstříc námořní bitvě, ve které se nám nakonec podařilo římské lodě z přístavu vyhnat. Co ovšem čert nechtěl, jedna římská loď stihla ještě před svým potopením vystřelit zápalnou střelu a ta dopadla přesně na knihovnu. Z přístavu jsme tedy rovnou vyrazili s kbelíky vody hasit. Plameny tou dobou ale byly už tak mohutné, že než se nám povedlo je zkrotit, velká část knihovny již lehla popelem. Knihovnici jsme pak našli s hlavou v dlaních sedět na schodech před zbytky doutnající budovy. S brekem nám oznámila, že je vše ztraceno a že neví, co bude dělat. Bohužel jsme jí neměli jak pomoci, ale i tak jsme ji požádali, jestli není alespoň nějaká šance sehnat ten konkrétní dokument, co nás zajímal. Mezi jejími vzlyky jsme zachytili pár vět o tom, že si spáleniště můžeme projít a třeba budeme mít štěstí. Během hledání jsem pak měl několikrát pocit, že slyším, jakoby někdo chrastil sirkami. Když jsem se však rozhlížel kolem, nikoho jsem neviděl. To jsme nakonec skutečně měli a potřebný svitek se nám najít podařilo. Bohužel ale nebyl zcela kompletní, část ho

shořela. No a druhý problém byl v tom, že byl pečlivě zašifrovaný, a tak jsme se museli pustit do překladu alespoň těch čitelných částí. Během překladu jsme ještě se Scarlett řešili, jak sehnat potřebný zbytek a nakonec nás přece jenom něco napadlo. Při nastavování koordinátů na další skok se zbytkem paliva za námi přiběhla část cestujících, že mají překlad. Ten jsme s vděkem přijali a oznámili jim, ať se nachystají na skok. Byl čas, vyrazit dál.... Ještě jednou směr Čína, ale do jiné historické epochy.

8.7. AD 1840 - Čína

První součástí naší časové cestovní substance je kvalitní čaj, ideálně bílý. No a ten je nejlepší sehnat přímo u zdroje to konkrétně v Číně. Vzhledem k tomu, že to byla jedna z mála věcí, které jsme byli schopni z ohořelého svitku vyluštít, tak jsme se rozhodli, že zatím alespoň získáme tuto ingredienci. Tardis nám nachystala poněkud zvláštní

překvapení, neboť nás její záznamy navedly do budoucnosti, do roku 1840, o kterém jsme logicky ještě nemohli nic vědět, neboť jsme startovali roku 1812. Každopádně zřejmě v této epoše neměl být problém čaj sehnat. Po přistání jsme se rovnou rozhodli najít nejbližšího čajmistra a dostat z něj dostatečnou dávku čaje pro naše účely. Našli jsme jich hned několik, navzájem se překřikovali o tom, kdo má ty nejlepší lístky a poupata a kdo že je podvodník, který sypanou směs nastavuje senem, případně čí čaj je červivý a tak dále. Při bližším prozkoumání jejich zboží jsme usoudili, že dostatečnou kvalitu nemá ani jeden z nich, a proto jsme pátrali dále. Nakonec jsme ucházející sypanou směs našli, ale bohužel byla mimo naše finanční možnosti. Zbývalo nám buď si nějaký ukrást, což nepřicházelo v úvahu, anebo si nějakým způsobem vydělat dostatek peněz na zakoupení potřebného množství. Zvolili jsme možnost B) a po chvíli pozorování zdejšího trhu jsme zjistili, že Číňané mají neskutečný zájem o makovice, těžko říct proč. Pustili jsme se tedy do pěstování máku setého a za nějakou dobu, značně urychlenou pomocí Tardis, se nám podařilo získat dostatečné množství, abychom s ním mohli začít obchodovat. Problém nastal, když jsme se pokusili najít vhodné odbytiště. Každý obchodník už měl své dodavatele a ti měli zpravidla poměrně tvrdé prostředky, jak si svého odběratele udržet a jak se zbavovat konkurence. Museli jsme si tedy pročistit cestu skrze čínskou makovou mafii. I to se nám nakonec podařilo a nakonec jsme prodali všechny svůj vypěstovaný mák. Po této dřině jsme si dopřáli trochu oddechu a na nějakou tu chvíli jsme ponořili nohy do blízkého potoka a pak jsme zase pokračovali dál. Za získané peníze jsme následně náš první pořádný čaj. Stále to však nebyla dostatečná kvalita pro časové palivo a bohužel čajoví pěstitelé svůj nejlepší čaj neprodají jen tak někomu. Zpravidla požadují, aby nákupčí měl už nějaké jméno v čajové komunitě a dostatečnou znalost. Jinak prý nedovede kvalitní čaj dostatečně ocenit, a bylo by to tak považováno za plýtvání. Nezbyvalo nám tedy, než si nějaké jméno vybudovat, a tak jsme začali s čajem obchodovat a nakonec jsme přece jenom vyhandlovali i ten nejlepší čaj, který se dal na trhu získat. Do rukou se nám tak dostala první složka potřebné substance, kterou se dokonce dalo lehce nadstavit naše zbývající palivo. To sebou bohužel neslo jistá rizika, ale nezbyvalo nám nic jiného než to risknout.

9.7. AD 1490 - Itálie

Náš další časový skok jsme se rozhodli směřovat do období italské renesance. Zde jsme chtěli narazit na někoho, kdo by nám byl schopen pomoci s přeložením zbytku svitku a ideálně i s jeho případným doplněním. Zbývající palivo jsme naředili částí získaného čaje, a jak jsem psal již výše, byl to risk, který bylo potřeba provést. Naředění paliva mělo nečekané vedlejší účinky v podobě

menšího sražení času. Po našem přistání jsme tak potkali hned dva velikány této epochy, které od sebe správně mělo dělit minimálně 50 let. Narazili jsme na Leonarda da Vinciho a Galilea Galilei. Tito dva géniové se očividně ale neměli moc v lásce. Galilei, stojící se svým dalekohledem na ulici, pořvával na da Vinciho, že mu brání v rozhledu, zatímco da Vinci, stojící s rogačem na zádech na střeše jedné z místních budov, zase vztekle odpovídal, že mu Galilei brání v rozletu. Když jsme se je pokusili oslovit, akorát se na nás obrátili s tím, že máme rozhodnout, kdo z nich je lepší, a nacpali nám do rukou nějaké své svitky obsahující podivné rovnice a šifry. Snažili jsme se je ještě nějak umluvit, ale odbyli nás, že dokud to nepročteme, nevyluštíme a nerozhodneme, kdo z nich je ten velkolepější vědec, umělec a vynálezce, nemají se s námi o čem bavit. Nezbyvalo nám tedy nic jiného, než se všim prokousat. Nebyl to úplně snadný úkol, ale nakonec jsme přece jenom šifry a rovnice pokořili a museli jsme se zde přiklonit k tomu, že v tomto směru byl o něco lepší Galilei. Když jsme to pánům oznámili, tak z toho da Vinci logicky moc nadšený nebyl, a proto vyzval Galileia k uměleckému souboji v sochařství, a to poslepu. Toto klání bylo opět velkolepé a tentokrát z něj vítězně vyšel da Vinci. Oba pánové se pak přece jenom usmířili a rozhodli se, i přes naše naléhání skrze pomoc s recepturou, že se večer vydají na místní karneval, a proto si prvně musí připravit masky. O takovou podívanou jsme nechtěli naše cestující připravit, a tak jsme si nějaké škrabošky začali připravovat i my. Zároveň jsem však doufal, že se nám na akci podaří Galileia i da Vinciho konečně přesvědčit, aby nám pomohli. Když jsme pak dorazili na samotný karneval, nebyli jsme schopni v reji masek ty dva najít. Pustili jsme se tedy do hledání a nakonec se nám je přece jenom podařilo vypátrat. Uprostřed zábavy se nám je dokonce podařilo přesvědčit o neodkladnosti našeho problému, takže se na to hned vrhli a slíbili nám, že do konce karnevalu nám dodají přeložený a doplněný recept. My jsme si tak zatím mohli v klidu užívat večera, hudby a tance. Když se pak již pomalu chýlilo k desáté hodině, předali nám Galilei s da Vincim přeložený text i s jejich poznámkami a doporučením, co přidat do čeho atd. Z karnevalu jsme se tedy vydali rovnou zpět ke stroji a pravděpodobně to byl dobrý nápad, neboť se za námi brzo začalo něco dít. Proběhlo kolem nás několik lidí s děsem ve tváři, a když jsme jednoho utíkajícího muže zastavili, roztfeseným hlasem nám vyprávěl o tom, jak parketem protancovala postava s rudým zobákem a pláštěm a koho se dotkla, ten se sesunul k zemi jako podřatý. Pod vlivem těchto událostí, jsme si tedy raději pospíšili ke stroji, uzavřeli se na svých ubikacích a neprodleně se připravili na další skok.

10.7. AD 1843 - Anglie

Podle textu, který jsme obdrželi od renesančních géníů, bylo potřeba sehnat něco, co se nazývalo "esencí ducha". Při zadání těchto klíčových slov do Tardis nás Stroj nasměroval opět jednou do

budoucnosti, konkrétně do roku 1843 a do Anglie. V této době se zde měl vyskytovat někdo se jménem Charles Dickens, který se ve svých knihách měl nějakými duchy zabývat. Vzhledem k tomu, že se tohle opět odehrávalo až po roku, ze kterého jsme startovali, jsme tedy měli opět do budoucnosti, o které jsme nic nevěděli. Stroj však tvrdil, že to je přesně to místo a čas, kam bychom měli zamířit. Proto jsme tak taky učinili. Po přistání jsme prakticky hned narazili na muže, který se nám představil jako Dickens. Byl velmi zoufalý, neboť se mu blížila uzávěrka jeho nové knihy a on měl velký problém s jejím dokončením. Jak říkal, opustila ho múza. Vzhledem k tomu, co nám o něm Tardis prozradila (jeho nejvýznamnější dílo atd.), jsme mu navrhli inspirovat se duchem Vánoc. No, a abychom mu je co nejvíce připomněli, rozhodli jsme se pro něj jedny víceméně celé zinscenovat. Připravili jsme stromeček, stavěli jsme "sněhuláky", zpívali jsme koledy atd. A abychom mu zážitek Vánoc co nejvíce přiblížili, připravili jsme i velkolepou vánoční hostinu. To vše mu nakonec přece jenom pomohlo s inspirací, a když už se chystal pustit do psaní, požádal nás ještě o jednu maličkost. Prozradil nám, že se přátelí s duchy (jaká to náhoda), ale že se po okolí pohybují jejich nepřátelé, lovci duchů a že je s tím velký problém. Moc duchů už zde totiž svobodně nežije, a když už, tak se akorát skrývají. On nás proto požádal, abychom těm zbývajícím pomohli dostat se do jeho domu, kde by měli být před lovci v bezpečí. Tuto prosbu jsme mu rádi vyplnili, a i když se lovci více než snažili, nakonec jsme jich k Dickensovi domů dopravili opravdu velké množství. Dickens se svými přáteli nám nakonec byli natolik vděční, že nám jeden z duchů věnoval část své podstaty, kterou jsme tak nutně potřebovali pro naše palivo. Večer, když se pak cestovatelé v lodních umývárkách zbavovali zbytků ektoplazmy, která na nich při pašování ulpívala, jsme spolu se Scarlett a Rimmerem začali v lodní laboratoři připravovat základ paliva a také jsme se rovnou dohodli, že další skokem se pokusíme získat hodně starý, ba až pravěký zdroj energie, který byl pro palivo klíčovou složkou. Další skok měl směřovat do pravěku.

11.7. 15000 BC - Pravěk

Jak jsem již předestřel na konci předchozí podkapitoly, náš další skok vedl do pravěku. Pro naše potřeby bylo nutné sehnat co možná nejstarší zdroj energie, a nás tak napadl pravěký oheň. Naše zbývající palivo, naředěné pomocí čaje a doplněné částí esence z ducha, mělo dostatečnou sílu na to, aby nás dokázalo poslat hluboko do minulosti, problém začal ale být s prostorovou navigací, a tak se nebylo čemu divit, že jsme přistáli přímo uprostřed ohniště v pravěké osadě. Chaos, který naše přistání způsobilo, byl nedozírný. Všude kolem ohniště pobíhali vyděšení pralidé a pod nohama Tardis rychle skomíral tolik ceněný oheň, pro který jsme sem přicestovali. V jednu chvíli bych přísahal, že jsem koutkem oka zahlédl postavu s černým zobákem, jak zadusává poslední doutnající plamínky, ale když jsem se podíval pořádně, nikdo tam nestál. Pokusili jsme se okamžitě naše prapředky uklidnit, ale byl to marný boj. My nerozuměli jim a oni zase nerozuměli nám. Navíc jsme pro ně museli být nepředstavitelnou záhadou, zčista jasna jsme se jim objevili přímo uprostřed osady, divně ošaceni a ještě jsme na ně mluvili zvláštní řečí. Jinou možnost než je uklidnit a najít společnou řeč jsme ale neměli, takže nám nezbývalo než to zkusit znovu a znovu. Zkoušeli jsme to poměrně dlouho, nakonec ale úspěšně. Ve finále se nám podařilo skrze Tardis pochopit nářečí zdejšího kmene a my tak konečně pochopili, co se nám šamanka kmene snažila říct. Naše zjevení a zhašení jejich ohně mělo být předzvěstí velké tmy a konce jejich světa. Jediné, co to mohlo zachránit, bylo získání nového ohně. Přislíbili jsme jim, že jim oheň zajistíme, i kdyby nás to mělo stát vlastní život. Já jsem jim chtěl oheň rozdělat klasicky sirkami, ale Scarlett s Rimmerem nesouhlasili a jen se tak jako zvláštně ušklíbali a přecvakávali nějaké páčky na konzoli Tardis. Když jsem se pak shýbal se sirkami k ohništi, zablesklo se a oheň najednou hořel. Když jsem pohlédl směrem ke stroji, viděl jsem ty dva, jak se ušklíbají. Později mi vysvětlili, že vystříhli z času okamžik před tím, než jsme přistáli a vmezeřili jej do chvíle, kdy jsem se chystal rozdělat oheň. Takže vlastně použili původní starý oheň pro začátek ohně nového.... No bylo tak nějak zamotané a popravdě jsem se v tom sám úplně nevyznal, ale hlavně že to fungovalo. Šamanka byla spokojena, a to dokonce tak, že nás pozvala na večerní hostinu. Chystali se opékat mamuta. S radostí jsme přijali a už jsme se těšili, jak se budeme po našem návratu všem chlubit, co jsme v minulosti ochutnali. No, a protože by nám pravděpodobně nikdo nevěřil, že jsme v pravěku opravdu byli, udělali jsme si na památku pár skupinových fotografií. Večer po hostině jsme se pak s novým zdrojem energie chystali na další časoprostorový krok.

12.7. AD 1346 - Francie

Podle svitku na výrobu časoprostorového paliva jsme teď měli všechny potřebné ingredience, takže zbývalo akorát najít vhodnou časovou epochu, kde bychom mohli vše v klidu smíchat a následně nechat Tardis, ať se na nové palivo zkalibruje. Tardis samotná nám navrhla rok 1346 a my jsme neviděli důvod, proč to nezkusit. Ano jistě, byl to devátý rok stoleté války, ale Stroj nás měl přemístit do nějaké klidné lokace. Bohužel si klidnou lokaci asi představoval jinak než my, a tak jsme přistáli ve Francii, na dohled Kresčaku, u nějž se za měsíc a půl měla odehrát nechvalně známá bitva. Vlivem zatím nedokonalého paliva se ale čas opět o trochu připosrazil, a tak jsme přistáli uprostřed zmiňované bitvy. Nutno ovšem podotknout, že přímo na našich souřadnicích byl zatím klid... asi tak 5 minut, než k nám dorazily válečné strany. Když jsme zjistili, v jaké jsme to šlamastice, poposkočili jsme se strojem alespoň mimo bitvu samotnou. Tardis bohužel již začala s kalibrací, a tak se žádné větší posuny nemohly provozovat. Proto jsme si taky vyhlédli blížký hrad, jiný než Kresčak, a s pomocí dobových vynálezů, konkrétně katapultu, jsme jej obsadili. Tak jsme získali místo, kde se stroj mohl nerušeně věnovat svému novému palivu. My jsme si zatím prohlédli hrad a následně se vrhli do odrážení pokusů o jeho zpětné dobytí nepřáteli. Ti to po

několika pokusech vzdali a nakonec nám nabídli mír, v rámci kterého bylo naplánováno velké sportovní klání. Nikdy bych neřekl, že ve 14. století již lidé znali věci jako bránball, lakros či ringo. Trochu jsme se obávali, jestli jsme náhodou nějak nezamíchali časovým vírem. Nic dalšího se ale nestalo, takže jsme si s tím přestali lámat hlavu a užili si chvíle klidu, jak jen to šlo. Večer jsme se pak v místních lázních věnovali očistě těla a na další den jsme plánovali výpravu na jeden ze zdejších kopců, ze kterého měl být skvělý výhled na krajinu. Stroj se totiž potřeboval kalibrovat poměrně dlouhou dobu, a tak jsme jej nechtěli vyrušovat a připravili jsme se na několikadenní pobyt v této epoše.

Tohoto dne jsme, tak jak jsem již nastiňoval v minulé kapitole, vyrazili na blízký kopec pokochat se rozhledem na středověkou Francii. Blíže k našemu cíli nás dopravil kolem projíždějící vůz. Ten nás dopravil do poloviny cesty a dále jsme již museli jít po vlastních. Cesta zpátky pak již byla čistě na nás. Na vrcholku jsme narazili na věž, která zde sloužila jako rozhledna, vystoupali jsme tedy nahoru a naskytl se nám nádherný

pohled do okolí. Méně nádherná pak byla pouť zpět do naší pevnosti k Tardis. Počasí bylo velmi horké, a tak jsme zpět do základny dorazili velmi vyčerpaní a žízniví. Brány pevnosti zůstaly pevně uzavřeny, a Tardis uvnitř tak měla dostatek prostoru pro kalibraci svých systémů. My jsme pak večer využili její speciální promítací jednotky a promítli jsme si na stěnu pevnosti věc, kterou s sebou dovezli vynálezci stroje času z nedaleké budoucnosti, a to film. Noc jsme pak strávili venku pod širým nebem na nádvoří hradu. Všichni se tvářili spokojeně, tedy skoro všichni. Scarlett a Rimmer si se zamyšlenými výrazy na tvářích prohlíželi ovládací konzoli stroje, kde za dobu naší nepřítomnosti přibyli nějaké páčky, tlačítka a ciferníky. Zároveň nastavené koordináty byly naprosto jiné oproti těm, které jsme zde zanechali. Navíc jsme měli neodbytný pocit, jako by náš stroj pozoroval a čekal, co uděláme. Začínalo to být opravdu zvláštní.

14.7. AD 1346 - Francie, den třetí, den poslední

Náš poslední den v období stoleté války byl až podivně klidný. Tardis si v klidu předla a vypadalo to, že už zítra budeme schopni udělat další skok, tentokrát zpět k domovu. Což mě přivádí k tomu k otázce, kterou jsem si položil hned po prvních problémech a kterou si jistě kladete i vy, kteří čtete tuto zprávu. Proč jsme se nevrátili hned, když nám ještě zbýval dostatek paliva? Já jsem se ptal také a dostalo se mi té odpovědi, že návrat nebyl možný hned z několika důvodů. Zprv prý měl Stroj přednastavený počet skoků, které musí být provedeny, než se budeme moci vrátit zpátky. Za druhé, když se podíváte, jaký problém byl se občas trefit jen do století, jistě si dovedete představit, jak obtížné by bylo trefit se přímo do konkrétního roku. No a za třetí, nechtěli jsme ochudit naše cestující o spoustu skvělých zážitků. Každopádně příštího dne se již naše dobrodružství mělo ukončit. Musím ale přiznat, že oproti předchozím dnům na cestě byl ten dnešní velmi nudný. Velkou část nám ho totiž propršelo a my tak byli zalezlí uvnitř hodovní síně hradu, který jsme si vybrali za svůj úkryt. Věnovali jsme se utužování kolektivu v rámci jednotlivých cestovních skupin, mezi kterými jsme si potom i lehce zasoutěžili. Když venku na chvíli vysvitlo slunce, zkusili jsme se přesunout ven a na ohništi si uvařit něco dobrého pro zahřátí. Nakonec ale

přišla strašná bouře, a my se tak zase museli schovat dovnitř a pokračovat v tom, co jsme do té doby prováděli. Takto nám utekl celý třetí den naší návštěvy stoleté války. Když pak cestující večer uléhali, připravovali jsme spolu s posádkou stroj na poslední skok. Jak si stroj po celý den spokojeně vrněl, večer se kolem něj šířilo ticho. Jak moc zlověstné vlastně bylo, nám došlo až následujícího dne.

15.7. Mimo čas a prostor

Tento den brzy zrána jsme spolu se Scarlett a Rimmerem nastavili hodnoty na stroji na domovskou základnu naší agentury a na rok 1812. Stroj tyto údaje přežvýkal a začal se pomalu dávat do chodu. Díky tomu, že jsme věděli, že takto přesné časové skoky vyžadují svůj čas, jsme se rozhodli, že než bude vše připraveno, tak si zatím dáme menší sportovní turnaj. Soutěžili jsme v rámci jednotlivých skupin ve sportech, jako bylo ringo, frisbee, petangue či dánské kuželky. Zároveň jsme si ještě jednou každý individuálně po vyznačené trase proběhli okolí Kresčaku, abychom si ho dobře zapamatovali. Zhruba kolem oběda byl Stroj nachystaný. Na konzoli jsme měli kompletní seznam našich skoků a míst, které jsme navštívili. Vedle pak byla uvedena poloha a čas

základny. Uvnitř stroje klidně tikal hodinový mechanismus a my byli nachystaní ke startu. Po zmáčknutí tlačítka "START" se však stalo něco zvláštního. V tu chvíli, kdy jsme nastartovali, jsem u konzole zahlédl tu postavu, kterou jsme celou dobu všichni vídali spíše jen koutkem oka. Černý plášť, kápě a maska, která silně připomínala renesanční morové doktory. Tato postava se na nás podívala a pak pěstí prorazila díru do Tardis v místě, kde byl seznam navštívených destinací. V tu chvíli se vše zatřásl, ozval se zvuk, jako když někdo trhá látku, a pak se ze všech stran vyrojili lidé, které jsme na své cestě potkali. Marco Polo, Gilgameš, da Vinci, Galilei, Dickens, Newton, Jan Lucemburský... Okamžitě jsme zmáčkli nouzové tlačítko "STOP", což mělo za následek, že se vše zastavilo a my jsme zamrzli v čase. Ať už ta černá zahalená postava u stroje byla kdokoliv, najednou jí nikde nebylo a jediné, co po ní zbylo, byla díra ve Stroji, kudy se ven vyhnul stlačený časový vír, který teď způsobil to, že se jednotlivá vlákna historie propletla dohromady. Naši jedinou možností, jak teď všechno zachránit a nezůstat viset někde v bezčase, bylo vstoupit opatrně do víru, postupně projít všechny události, které se udály a zasadit je zpátky do historie tam, kam patřily. Okamžitě jsme se vrhli na tento úkol a s vypětím všech sil jsme se ponořili hluboko do labyrintu časových vláken. Projít ním nás stálo spoustu sil, ale nakonec se podařilo jednotlivé kousky času vrátit zpět na svá místa a ta nejhorší rána se zacelila. Zpětně nastartovat se nám ale z nějakého důvodu nedařilo, a tak jsme přikročili k riskantnímu úkolu, při kterém jsme vzali záložní časové moduly Tardis, naplnili je palivem a po jednotlivých skupinách postupně vstupovali do útrobu časového víru uvnitř Tardis, kde jsme ještě jednou postupně navštěvovali vzpomínky Stroje na to, co se událo. Pátrali jsme ještě po nějaké nesrovnalosti, ale nic jsme nenacházeli. Neustále jsme však měli pocit, že nás někdo pozoruje a že řešení našeho problému nám jen o ten nejmenší kousiček uniká. Byla tu však ještě jedna zvláštnost. Na konci každé vzpomínky se nacházel nějaký podivný kruhový obrázek. Pro strýčka příhodu jsme si je raději

všechny pečlivě obkreslili a až pak vyrazili dál. Výsledku jsme se ale nedopátrali, a tak jsme se raději vrátili zpět a rozhodli se pokračovat, až si pořádně odpočineme. Koneckonců jsme zamrzli v čase, takže pro nás neubíhal žádným směrem, a my si tak mohli dopřát odpočinku, kolik jen bylo třeba.

16.7. Stále mimo čas a prostor

Tento den jsme se probudili mimo čas a místo a co si budeme povídat, bylo to poněkud depresivní. Už od brzkého rána jsme si lámali hlavy nad tím, kde mohl nastat problém a kterou vzpomínku bychom ještě měli projít. Nápad se nakonec zrodil v hlavě Scarlett, když jí napadlo, že by mohla být ještě jedna vzpomínka. A to Newtonův sad, ve kterém spolu s Rimmerem stroj opravovali a kde došlo k onomu "přemostění", které nám vlastně nebyli ani schopni pořádně objasnit. Vzhledem k tomu, že vše ostatní jsme už stihli projít a nikde jsme nic neobjevili, tak se zdálo pravděpodobné, že by se ten problém mohl nacházet právě zde. Po snídani jsme doplnili palivo v našich přenosných modulech a ještě jednou se ponořili do časového víru uvnitř Tardis. Vzpomínka, do které jsme se ponořili, byla zvláštní a podstatně jiná než ty předchozí. Vše zde bylo strašně veliké, tedy vše až na nás. Chvilí nám trvalo, než jsme pochopili, že se vlastně nacházíme uvnitř

samotného Stroje. Začali jsme vzpomínku postupně prozkoumávat a nestačili se divit. Ona taková matka velikosti mlýnského kola či šroubovák o délce lokomotivy se nevidí každý den. Občas se vše zatřásko a po tomto zemětřesení se vždy ozvalo zahromování, které znělo jako nadávky Scarlett a Arnolda. Vzpomínka byla už skoro celá za námi, a ač byla velmi zajímavá, na žádný problém jsme nenarazili. Když vtom se zablesklo a my jsme před sebou uviděli sedět schoulenou černou postavu. Když jsme přišli blíž, tak jsme dokonce mohli zaslechnout tiché vzlykání. Pokusili jsme se postavy dotknout nebo ji alespoň oslovit. Nic z toho ale nefungovalo. Nedalo se k ní přiblížit a na naše oslovování nereagovala. Po chvíli, kdy jsme si lámali hlavy co teď, jsme si všimli, že se kolem ní postupně začaly vykreslovat ty znaky, které jsme postupně nacházely v ostatních vzpomínkách. Tentokrát se u jednotlivých obrázků objevovala i slova: Domov, tma, muzeum, strach..... cesta, radost a světlo. Nějakou dobu jsme na to jen koukali, až nakonec někdo pronesl myšlenku, která nás do té doby nikoho nenapadla. Co když ta bytost byla jakýmsi duchem Tardis, který vznikl při onom "přemostění" a teď se bál, že když se vrátíme zpět, tak Tardis kvůli bezpečnosti už nebudeme chtít používat a jen ji zavřeme do nějakého muzea? No a proto se nám po cestě snažil všelijak škodit, aby se ten okamžik co nejvíce oddálil, ideálně vůbec nenastal? Najednou to vše začalo dávat smysl. Otrava v Mezopotámii, splašení koně na Hedvábné stezce, hořící knihovna, morový doktor v renesanci.... Když jsme se vrátili zpátky z časového víru, tak na nás u konzole Tardis čekala ona postava ze vzpomínky. Celá v černém až na bílou masku připomínající zobák nějakého velkého ptáka. Na naši otázku, jestli se opravdu bojí, jen neznatelně přikývla, byť maska nedovolovala projevit jakékoliv emoce, měli jsme pocit, že se i tak tváří posmutněle. Pohlédli jsme s posádkou nejdříve na sebe a pak na naše cestující. "No a co když ti slíbíme, že tě do žádného muzea nezavřeme a že s tebou budeme časem cestovat dál? Dovolíš nám pak vrátit cestovatele zpět do jejich časové linie?" zeptal jsem se za celou posádku Ducha. Ten naklonil hlavu ke straně a nakonec horlivě přikývl. "Pak teda domluveno," usmál jsem se na něj a podal mu ruku, kterou mi následně stiskl ve výmluvném gestu. Prakticky okamžitě po naší domluvě se vše začalo vracet do normálu. Stroj nás začal poslouchat a nám se konečně podařilo zaměřit potřebné souřadnice a vyrazit směrem k domovu. Zatímco jsme mířili časem zpět domů, uspořádali jsme pro cestující rozlučkovou párty na oslavu návratu a také toho, že vše dobře dopadlo. Co si budeme povídat, byla to velká oslava. Tančilo se, zpívalo a hodovalo, tak jak se sluší a patří dlouho do noci. A nebylo se také čemu divit, ráno nás čekal domov.

17.7. AD 1812 - Základna agentury Č.A.S.

Naše výprava se přece jenom dočkala svého zdárného konce. Ráno po oslavě jsme se již probudili do světla našeho vlastního času. Pečlivě jsme se rozloučili s každým, kdo s námi cestoval, a já pak ještě odevzdal tuto zprávu vedení agentury. Potom byl čas vyrazit za dalším dobrodružstvím. U ovládací konzole jsme se tohoto dne potkali čtyři. Scarlet, Rimmer, já a Duch Tardis. Kam vedly naše další kroky, vám snad vypovím někdy příště v nějaké jiné zprávě. Nezbyvá než říct, nechte se překvapit a držte nám palce. Myslím, že to bude jízda! *Doktor*

Na závěr bych rád poděkoval všem, kteří naši cestu v těchto těžkých časech pomohli zrealizovat. Celé posádce, která se starala o naše cestující. Dále pak našim zdravotníkům, které se během celé výpravy staraly o všechny bolístky a zranění, našim kuchařkám, jež se staraly o naplnění našich žaludků, No a v neposlední řadě naši úžasné hlavní vedoucí celé agentury Č.A.S., která to celé zaštitila svým jménem a posvětila nám naše, mnohdy i notně bláznivé nápady. Díky, Peti :) Nakonec bych rád poděkoval všem těm odvážným, kteří s námi na tuto dobrodružnou cestu časoprostorem vyrazili. Byli jste skvělí a doufám, že se zase brzy potkáme na nějaké další akci.

Skalda

P.S.: Speciální poděkování ještě pro červený oddíl Instantních chlébů. Děcka, byli jste fakt super a já se jako každý rok omlouvám za každou chvíli, kterou jsem s vámi nemohl být. Víím, že si to můžu dovolit, neboť máte skvělou praktikantku, ale i tak mě to mrzí. Zároveň doufám, že jste si to užili a že se co nejdříve zase potkáme. :)

Další zprávy z cestovatelské výpravy časem

Letošní tábor rozhodně nepatřil mezi obyčejné tábory. Pandemie COVIDu jej poznamenala více než tábor loňský, řešili jsme problémy, se kterými jsme se dosud nesetkali, avšak poradili jsme si. Užili jsme si 14 dní v krásné přírodě Hostýnských vrchů s takřka stovkou dětí, s nimiž jsme s pomocí našeho stroje času procestovali různé epochy, setkali jsme se např. s Marcem Polem, Isaacem Newtonem či Charlesem Dickensem, zažili spoustu dobrodružství, naučili se nové dovednosti, užili si čas se starými kamarády a poznali nové. Touto cestou chci poděkovat všem, kteří se podíleli na organizaci tábora, od hlavní vedoucí, přes vedoucí oddílové a praktikanty, až po kuchařky a zdravotnice – bylo to náročné, ale zvládli jsme to! A já už se teď těším na příští setkání se všemi účastníky, takže na značkách ahoj! Janča Němečková

STROJ ČASU Bylo 3.7.2021 a naše cesta strojem času začala. A ptáte se, jaké to bylo? Jedním slovem...úžasné. Po přivítání a seznámení nás čekal první skok s naším strojem času Tardis, a to do doby Newtona. Za dobu tábora jsme se poté dostali například ještě do doby Gilgameše, Marca Pola, potkali osobnosti jako Leonardo da Vinci, Charles Dickens či Galileo Galilei (u kterého jsme zažili i benátský karneval), ale taky jsme se podívali do pravěku za šamankou. Po úspěšném zdolávání úkolů, překážek a nástrah v každé době nás čekala odměna a závěrečná diskotéka. Doufám, že jste si to všichni užili a těším se na vás na víkendovce. Chumchy

Už asi od poloviny tohoto netradičního školního roku jsem se nemohla dočkat na jednu z mála stálých věcí v téhle době - tábor. A tak se stalo, že než jsem se nadála, cupitala jsem (se zpožděním, jak jinak) k autobusu, jehož cílovou stanicí byly Rajnochovice. Hned při vystupování

na nás čekali zástupci cestovní kanceláře Čas, kteří nám mezitím sestrojili náš jedinečný stroj času - Tardis. A tak započala naše čtrnáctidenní cesta jak prostorem, tak časem. Našich devět dobrodružně naladěných oddílů navštívilo spoustu zlomových okamžiků v historii naší planety. Třeba objevení ohně nebo takovou stoletou válku. Taky jsme si stihli popovídat s Galileem Galilei, Da Vincim nebo i s Gilgamešem či Dickensem. A i přes spoustu překážek jsme si po naplno užitých dvou týdnech domů kromě spousty špinavého prádla, spánkového deficitu a krásných originálních diplomů odváželi i hromadu skvělých a nezapomenutelných vzpomínek. Anet Lažová

Už po 9. jedno z nejlepších zahájení léta, které si dokážu představit. Skvělá atmosféra a samozřejmě parta lidí, kteří se i přes veškeré neshody mají rádi a drží při sobě. Ačkoliv člověk někdy zapochybuje, tak v konečném důsledku jsou to úžasné zážitky, které nám jen tak někdo nesebere a já sama za sebe můžu říct, že své volby opět nelituji a těším se na příští rok a samozřejmě na podzim na nejlepší víkendovku! Velké díky všem zúčastněným ❤️ Klára Kršková

Reakce rodičů:

Kamila Kostřicová: Moc děkujeme za fotky, máte se krásně, děkujeme za trpělivost a péči.

Kamila Kostřicová: Dobrý den, děkuji paní Novotná, kluci byli nadšení ze Stroje času, chtějí a snad to vyjde, i příští rok. Zvážím říjen, to by se jim taky líbilo. Vždyť uvidíme, co ten začátek školního roku udělá s tím vším...oblečení snad máme všechno, moc děkujeme za vše. 😊

Eva Vlachynská: Dobrý den, moje děti byly mooc mooc spokojené s táborem Stroj času a chtěly by na akci potáborovou v říjnu. Je tam ještě místo? Jste všichni úžasní. Děti byly v sedmém nebi. Každý den o vás mluví. Moc děkujeme.

Věra Frühbauerová: Syn byl z Vašeho tábora nadšený... Moc děkujeme.

Barbora Jančerková: Báječné fotky, děkujeme za info z tábora. 😊

Giabriel Jochymová: Děkujeme za krásné fotky. 😊

Michaela Lipovská: Úžasné fotky, můj praktikant si to užije. 😊

Radka Koutná: Díky za fotky a za všechno. Jo tak proto se ta moje cácora ani neozve... :D Furt lítá v čase... :D

Petr Kuš: Příjemný pobyt. Úžasné momentky. 😊

Vendula Zvonková: Luxus. Určitě si to všichni užíváte. 😊 😊

Blanka Bartošová: Fotky jsou skvělé, díky za fotozprávy z tábora. 😊

Barbora Ježíková: Děkujeme za hezké fotky a bezva zážitky.

Cestovatelské pokřiky jednotlivých oddílů

1. oddíl - Červený chléby

Červený chlebíci my jsme!
Dejte nám chleba a to je vše!
Ou ju, instantní chleba!!!

2. Černý díry

Jou jou jou
černý díry jdou.
Vtáhnou tě a spálíjou,
kolínko ti popálíjou.
Tohle je ten rap,
kteřej si zamiluješ.
Doufám, že nám uhneš,
nebo si koleduješ.

3. oddíl – Fialový rohový Milky

V rohu nástupu roháci stojí,
je to oddíl fialových.
Pojí se k nám čokoláda Milka,
od startu k cíli jeto pro nás chvilka.
Ve hrách všechny odrovnáme,
za odměnu kousek Milky si dáme.
Kroužky v nose jako krávy nemáme,
zato ale rádi Vítacit šňupáme.
Krávám zdar! Búúúúúú

4. oddíl – Meruňky

Hej hou, meruňky jedou!
Přijedem vám před vrata
a zařveme ratata.
Začíná léto na Dlažce
hned začátkem července.
Sousta týmů zde soutěží,
pro nás však nejsou přítěží.
Meruňky jsou rychlé,
protože jsou chytré.
Všechno vždy dají
a nikdy neprohrají.
Hej hou, meruňky jedou,
přijedem vám před vrata a zařveme
ratata!

5. oddíl – Velrybičky

My jsme malé velrybičky,

ať jsme kluci či holčičky,
cákneme vám do lodičky.

6. oddíl – Gangsteři

Bojujeme tělem, duší,
proto naše srdce buší.
Modrá to je barva naše,
uděláme z vás kaše.
Ničeho se nebojíme,
jako gangsteři zvítězíme.
Hej hej hej, gangsteři jsou nej.

7. oddíl – Zelení skokani

My jsme ti zelení skokani v čase,
co sešli se o roce tady zase.
Uděláme jenom krok
a prozkoumáme každý rok.
Se strojem času
trumfneme i NASU.

8. oddíl – Růžoví časovníci

Růžoví časovníci, vždy opraví čas,
přijdou a pomůžou vám zas a zas!
My jsme ti dobří časovníci,
časujeme časem tam a zpět.
Jsme taky dobří pracovníci,
procestujem celý svět
s růžovou barvou hned.
Hej hej hej,
časovníci jsou nej!!!